

BORNEMISZA ATTILA

Amikor

Amikor álmomban kezedet fogtam,
arannyá vált ez az élet.
Amikor lelkeddel dalol,
szívemben él ez az ének.
Amikor mély gondolatban
kezünkben futnak a vérerek.
Akkor a szívem megdobbán: mennyire szeretlek tégedet!
Tulajdonképpen örökké nyár van,
szívedben kis állomás van.
Itt várod lelke batárját,
lelkeddel tartsd ezt a lámpát!
Világít, szíved is megfürdik égi habokban,
Szemednek színében látom,
hogy nő a vérnyomásom.
Micsoda lélek a lelked,
veled kelek fel, én, ez a gyermek!
Lassuló szívedben lármám,
szemedben villan a látvány.
Mekkora szív a te termed,
lassuló gyönyör a lelked!
Látva a szívem batárját,
kezedben fújd el a lámpát!
Ölelj át, szoríts magadhoz,
örökre tán, a szavakhoz!
Lassul most lám, szívverésed:
ennyire szeretlek téged.
Legyen e versem most málnás,
kifelé nincs visszajárás.
Befelé él most a lélek,
hidd el, hogy fázom és félek.
Jöjj ide, kedves barátnőm,
itt van a szívem, e várrom.

Csupa szív társam a szépen,
örökké élsz már e vértben.

Jöjj ide bátran, ne kérdezd,
szívem a szíveddel érez...

S ez már az örökkévalóság!?

Akárcsak Mona Lisa

A vár romjain üldögél a Csoda,
és Nap mosolya lengi be a tájat.
Micsoda tárlat a te fényed az Időben!
Időtlen Mona Lisa-mosoly a Tied,
mely letekint az ősi város utcáira.
Te vagy a Csoda, mint Istennője a légnak,
visszatérnek a tavaszok.
Lelkemben kutatok,
de Hozzád hasonló Csodát nem tudok felmutatni.
Mint fényes lelkednek hatalmas fénycsóvája világít,
nézd a házakat,
a te fényed süt reájuk és szépíti a tájat.
Modern aphroditéi a szépség arcodon
és Artemisz istennői mosoly hullámszik az Időben,
mert tetőtlen ez a tavasz, sem fény, sem virradat,
de tőled fényesedik.
Köszönöm ezt az élményt,
hogy szép szemeidben látom a holnapot,
és honlapokat igazít kezed, és nem lehet,
hogy elkerüljön a tiszta boldogság,
mert jó és szép vagy, és kinyílsz, mint egy virág,
ha elmosolyodsz.
A vár romjain üldögél a Csoda,
ami most ránk ragyog időtlen mosolyával...
Veszprém várának romjainál, a Balaton széles partjainál a víz
gyönyörködött a Csodában...

Bölcs és apostol

Agyak, ti szellemi koncentrációs táborok,
Kezek: hogyan is nyúlhattok a ravaszhoz...
Ilyenkor, alkonyatkor piros forradalom tűz az égen,
S a szél közelében fehér szüzek a fák. Szerelemre erősek.
Nemsokára napot hoz, szinte csodát ígér a nyári szünet.
Zöld fejüket nem hajtják le a kertek,
Ne szégyenkezzenek,
Mikor a fekete halál szörnyű szitokkal
Ki-kilobban a csőből...
Nemsokára a „kikelet” jön,
A porcelánszirom összeverődik,
Könnycsepp ázik a göröngyön.
Termő anyaföld ez a föld:
Termő-gyönyörű az asszonyok gyümölcsfa méhe,
Micsoda nyugalom, szelíden szél kel,
Hogy a rügyekből kipattanjon a béke,
Micsoda fegyelem,
Hogy az ész-labirintban
Legyőzze az ember Minotaurust...
Figyelő szem, hogy az elme
Meglélhesse a carcinoma károkozóit,
Micsoda mózesi hit,
Hogy a tengeren átvitt nép
Magot vethessen a földbe,
S kenyérre elég rozsot arasson.

El a kezekkel a ravaszról,
Szerelem, tiszta szerelem kell,
Hogy tisztább, bölcsebb legyen az ember...
Legyen bölcs és apostol.
Odakint szél tombol,
Isten üzenté ezt a FÖLDNEK...

Irodalom csoport a Facebookon:

<https://www.facebook.com/groups/magyarirodalom/>